

Homenatge a Mariano Gil Agné en el seu 80è aniversari, una vida dedicada al servei públic i als altres

Aquest passat diumenge, al Casal de la Ravaleta a la Raval de Cristo, més de dos-centes amigues i amics de Mariano Gil li van retre un mereït homenatge amb motiu del vuitantè aniversari d'una vida prolífica, sempre al servei dels altres, des d'unes profundes conviccions humanes amb les quals ha estat coherent tota la seva vida.

Mariano mereixia un reconeixement com el que va tindre, potser fins i tot mereixia haver-lo tingut molt abans, però això avui ja no és gaire important, veient la satisfacció i emoció que li va produir veure tants d'amics i amigues que l'estimen al seu costat per felicitar-lo i donar-li les gràcies per tot allò que ens ha aportat la seva dilatada trajectòria.

Lacte, conduït pel periodista Ignasi Vidal, va ser un extens repàs a tota una vida que començava un vuit de juliol de 1942 al poble de Ginestar. Fins i tot el seu naixement ja vindria amb companyia, la del seu germà Pere, malauradament desaparegut en accident ja fa uns anys. Després iniciaria la seva etapa al Seminari, a Tortosa, i la seva ordenació sacerdotal, que el va portar per diferents parròquies de la Diòcesi, entre les quals la de Sant Blai (allí va ser on el vaig conèixer), el Roser o la Raval de Cristo. Sempre, però, amb enfrontaments amb els seus superiors eclesiàstics per la seva manera d'entendre el sacerdoci i la proximitat al món obrer. Un capellà sense sotana, que buscava feina a les fàbriques renunciant a tenir un sou, o que donava la paraula als

“Els seus vint-i-quatre anys a l'alcaldia de Roquetes van suposar una autèntica transformació de la ciutat”

feligresos després de les celebracions eucarístiques.

A la Raval de Cristo, el nostre amic va conèixer Pilarín, es van enamorar i va deixar la seva vocació religiosa per formar una família de la qual anys després formarien part David i Oriol, els seus fills i, avui, a més, Oliver, la parella de David, i Vicky, Ron i Ben, els seus nets. A la Raval de Cristo també, va iniciar, juntament amb altres persones del barri, una de les primeres associacions de veïns de la província, en

ser legalitzada l'Associació de Veïns de la Ravaleta, que avui segueix mantenint el mateix vigor d'aquells inicis de lluita en què quasi tot estava prohibit.

Mariano, ja ho veieu, sempre ha estat allò que podríem anomenar un cul inquiet, i des de la lluita “revolucionària”, que més d'un ensurt li va donar, i que va compartir, va formar part de partits polítics de l'esquerra minoritària, amb companys com Albert Fabà o Joan Valldepérez, passant per la creació del sindicat de mestres USTEC a la demarcació de Tarragona, amb persones com els seus amics Felip Salvador i Jesús Adell, fins a arribar a encapçalar, com a independent, la candidatura del Partit dels Socialistes de Catalunya a Roquetes, a les segones eleccions municipals l'any 1983. Són una bona mostra de la seva voluntat de servei des del compromís social i polític.

La seva primera presència a una llista electoral va suposar tal èxit democràtic que va aconseguir la majoria absoluta, i per tant ser elegit alcalde. Tot i això, Mariano mai no va voler fer ostentació d'aquesta majoria, i sempre va estar obert a pactar amb altres forces polítiques per sumar en benefici de la ciutat. Des del primer dia, el seu eslògan va ser “Endavant, Roquetes”. En els vint-i-quatre anys que va ser alcalde, amb majoria absoluta, o amb sis dels tretze regidors de l'Ajuntament, sempre trobava espai per a l'acord i el pacte amb aquells que tenien com a prioritat l'interès general de totes i tots els roqueteros i roqueteres.

L'any 1988, juntament amb “al-

“Mariano mereixia un reconeixement com el que va tindre, potser fins i tot mereixia haver-lo tingut molt abans”

“A part de capellà, pare de família, mestre, sindicalista, alcalde i amic de tothom, Mariano ha estat per damunt de tot un home bo”

gun” altre company regidor, Mariano decidia fer-se afiliat del PSC, del qual segueix formant part i és un autèntic exemple per als militants més joves. El 1995 va formar part de la candidatura socialista al Parla-

ment de Catalunya per la demarcació de Tarragona, i va ser elegit diputat de la cinquena legislatura del període democràtic. Però Mariano, que des que havia deixat el sacerdoci sempre havia compatibilitzat

Miquel Castelló

qualsevol activitat política o social amb l'ensenyament, al Parlament no era feliç, li faltava l'escola, el contacte amb els xiquets i xiquetes, els nois i les noies, i també amb els seus companys mestres. Així que a les següents eleccions a la Generalitat ja no va voler tornar a ser candidat, volia tornar a la seva escola.

Amb tot, fins al maig del 2007, va seguir encapçalant la candidatura socialista a l'Ajuntament de Roquetes, i va ser elegit alcalde per la voluntat majoritària dels seus conciutadans. Aquell any, però, decidia fer un pas al costat, i em proposava encapçalant la candidatura, cosa que vaig acceptar amb l'orgull de poder continuar com a alcalde el projecte que ell havia iniciat feia 24 anys, i pel qual tant havíem treballat i gaudit conjuntament els darrers vint anys. Malauradament, no va poder ser, però això són figures d'un altre paner.

Els seus vint-i-quatre anys a l'alcaldia de Roquetes van suposar una autèntica transformació de la ciutat. Va aconseguir equipaments i infraestructures tan importants com els tres Casals (Hort de Cruells, Ravaleta, i Jubilat a la Torre de Gil), l'institut pel qual va lluitar tant, la biblioteca, el nou ajuntament, la piscina coberta o nous vials que van millorar la comunicació entre Roquetes i els pobles i ciutats veïns, per posar-ne sols algun exemple. Però el seu llegat no va ser tan sols material, Mariano mai no va deixar d'ajudar ningú si ho podia fer, per a ell totes i tots els roqueteros i roqueteres eren igual d'importants. Pensessin o votessin qui volguessin, les portes del seu despatx a l'alcaldia sempre estaven obertes.

A part de capellà, pare de família, mestre, sindicalista, alcalde i amic de tothom, Mariano ha estat per damunt de tot un home bo, i jo, amb tota honestat i sinceritat, he de dir que tots aquests anys compartits han estat una experiència inoblidable i un aprenentatge permanent. També, per a mi, Mariano ha estat un mestre i tot un exemple.

Per molts anys i gràcies, amic.